

syn at faae disse til at veie op mod hinanden; men der er da ogsaa det rette Sted til at behandle den Slags Sager, hvorom her er Tale, og Regjeringen behøvede slet ikke at komme til os dermed i Form af en særlig Lov; den kunde henvende sig der, hvor der er den største Opfordring til at afhjælpe øieblikkelig Nød, nemlig til Finantsloven. Jeg har i forrige Møde udtalt, at jeg vil unde Enhver, der ærlig tjener Staten, og som kan være bragt tilbage paa Grund af de stigende Priser, et Tillæg i Overensstemmelse med disse Priser, og jeg er altsaa slet ikke uenig med Lovforslagets Tanke; men derimod er jeg overordentlig uenig med den Maade, hvorpaa det er affattet. Naar det gik op for Befolkningen, hvorledes de Summer, der tales om, skulde fordeles paa de forskjellige Embedsmænd, er jeg overbevist om, at den store Del af det danske Folk vilde sige: Nei, vi ville ikke ønske, at vore Repræsentanter ville sige Sa dertil. Forslaget er imidlertid affattet saaledes, at Folket neppe engang kan faae Syn paa, hvorledes Tillægget vil stille sig til de enkelte Lønninger; man vilde indre sig, naar man fik at se de sande Virkninger af Loven, hvis den kom ud, hvad jeg dog haaber ikke vil ske. Lad mig yderligere minde om nogle Ytringer af Regjeringen, der vise, hvorledes den har stillet sig overfor Embedsvoefenet her i Danmark. Den ærede Finantsminister Jagde for nogen Tid siden, at det konstitutionelle Lyngdepunkt ikke længere ligger i det ene eller i det andet Things Flertal, men i Rigsretten. Denne Rigsret dannes imidlertid netop for sin ene Halvdels Bedkommende af Høfesteret, og naar man har et Ministerium, der i Modsætning til Folkets Flertal lader en saadan Ytring komme frem som den, at det vil „slides op“ i Statens Tjeneste, kan dette samme Ministerium, naar det bestaar af yngre Mænd, faae Leilighed til at indstille samtlige de Embedsmænd, der ere her i Landet; Stillingen vil vise sig at være ganske særegen, naar Ministeriet kommer til at staa i et saa personligt Forhold til samtlige Embedsmænd. Lad mig tage et Exempel, der har været meget føleligt og alvorligt for Danmark. Dengang det endelig lykkedes Danmark at faae tilbage, hvad Eidens Vret havde skilt derfra, nemlig det gamle Kronland Sønderjylland, vidste flere af det nuværende Ministeriums ledende Mænd, som ogsaa dengang havde Sæde i Ministeriet, intet andet Middel til at binde denne Landsdel til Danmark end Embedsansættelser og Embedsfor skrifter, og da det senere bristede, fik vi samtlige disse Embedsmænd tilbage. Det hører nu til et Embedsministeriums Maade at indstille paa, at det derefter saa vidt muligt har søgt at faae samtlige disse Embedsmænd anbragte her i Danmark, og vi have da for Eiden herhjemme en stor Del Embedsmænd, selv i de høieste og mest ansvarfulde Stillinger, som ikke have anden Afkomst til disse Stillinger end den, at de allerede i ung

Allder ere komne i Embedsstilling i Slesvig. Saaledes ser man, at et altfor nøie Forhold mellem Ministeriet og Embedsvoefenet fører til et saa stort Misforhold, at deri ligger Kilden til mange af vore Ulykker. Jeg bør maasse ogsaa nævne, at der, naar Ministeriet udnævner eller indstiller sine Embedsmænd, ogsaa maa være Berettigelse for Folket til at klage over Embedsmændene. Vi have imidlertid set, at den ærede Justitsminister, naar der klages over Brugen af den Myndighed, der er nedlagt i Embedsmændenes Haand, ikke først undersøger denne Klages Berettigelse, men vender sig mod Klageren for at se, om man ikke kunde faa ham dømt for falske Klagemaal. Naar Forholdet er saaledes, maa man vel vogte sig for, at en saadan Stilling skal komme frem, at der ikke bliver Tale om Regjeringens Embedsmænd, men om Embedsmændenes Regjering, thi det er noget ganske Andet, det er affurat det Modfatte. Vi maa vogte os saa meget som muligt for, at det ikke bliver Skik heri Landet, at Embedsmændene med altfor stor Selvrædighed kunne gjøre, hvad de ville, uden at det er muligt for Beboerne at faae Ret over dem, naar de misbruge den Myndighed, de have. Der er ogsaa oftere fra Ministerbordet faldet Udtalelser om Embedsmændenes Stilling, som heller ikke forekomme mig at være rigtige. Naar man nemlig fremspør Klage over Et og Andet, siger Ministrene: „Der er ikke blevet klaget over dette Forhold“, ret som om der ikke var den største Opfordring for den udøvende Magts Ledere til at paase, om Alt rundt omkring i Landet er, som det bør være, uden at afvente, at der indsendes Indberetninger fra deres Embedsmænd. Naar Stillingen er saaledes ligeoverfor flere af de Mænd, der i lang Tid have siddet i Ministeriet, kan jeg ikke se, der kan være Tale om at komme dem imøde paa det foreliggende Punkt; dette kunne de efter den hele konstitutionelle Stilling ikke vente. Naar et æret Medlem har talt om, at det er parlamentarisk Rigt at behandle Regjeringens Lovforslag, skal jeg, ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgbreds (Riær), bemærke, at det eneste Ansvar, som Folkets Repræsentanter have, er Ansvaret for Tilfidesættelsen af det Hensyn, som de skulde deres Valgere, og af det Hverv, som er overgivet dem for et Treaar ad Gangen, i hvilket Treaar de skulle tage Hensyn til den Stemning, som efter deres Mening hersker hos Flertallet i Landet. Vil man nu sige, at det at stemme imod et saadant Forslag om Lønningsforhøielse, er et Skridt, der viser, hvorledes Flertallet misbruger sin Ret, saa svarer jeg ganske simpelt: Lad Regjeringen henvende sig med Hensyn til denne Udgift, der vedrører 1 Aar, nemlig Aaret 1874—75, paa det Sted, hvor Forslaget netop hører hjemme, nemlig ved det Forslag til Finantslov, der for Eiden behandles i et Udvalg, og som er bestemt til at omfatte det